

WAAROM DE ONTBINDING VAN DE NAVO HET BEGIN VAN DE WERELDVREDE ZOU KUNNEN ZIJN....

Posted on 16. Dezember 2019

Het Terreurscenario voor het politiek-Industrieel-Militaire Complex

Een standpunt van Jochen Mitschka.

Toen de NAVO 70 jaar geleden werd opgericht, was zij gericht tegen Rusland en de Sovjet-Unie, en onder deze dreiging werd in het oosten het Warschaupact opgericht. Het creëerde tientallen jaren lang een evenwicht van terreur, wat leidde tot een stabiele vrede in de Koude Oorlog. Afgezien van de volmachtenoorlogen, die permanent zijn. Dertig jaar geleden, toen de bevolking van de Sovjet-Unie de NAVO en het Westen niet langer als een existentiële bedreiging zag, maar als een belofte van welvaart en vooruitgang, werd het Warschaupact ontbonden en de weg vrijgemaakt voor een duurzame wereldvrede. Dat dachten we al. Maar wat is er echt gebeurd?

Na een korte periode van zelftwijfel heeft de NAVO nieuwe vijanden uitgevonden. Er waren de verschrikkelijke despoten in landen die niet door het Westen konden worden gecontroleerd, die hun eigen bevolking wilden afslachten, er waren de angstaanjagende terroristen die over de hele wereld moesten worden bestreden. En zo, jaar na jaar, gingen ze nieuwe oorlogen aan, de VS altijd vooruit, de rest, soms met tegenzin, maar altijd gehoorzaam, achteraan.

Tegelijkertijd groeide het oorlogsbudget van de NAVO elk jaar en elk jaar kwamen er nieuwe landen bij die niet tot de landen buiten de NAVO wilden behoren en daarom het gevaar liepen op elk moment aangevallen te worden als ze een onafhankelijk beleid durfden te voeren. Daarnaast waren er de door het Westen gesponsorde russofobe politici in de Oost-Europese landen, die als gordel tussen Rusland en Duitsland werden geïnstalleerd, zodat Duitsland niet het idee zou hebben om zich te veel met Rusland te bemoeien. De EU was de worm voor de bevolking van deze landen, en de NAVO de haak, zij moest het gewoon slikken. EU-lidmaatschap zonder "harmonisatie van het veiligheidsbeleid" was onmogelijk. En zo nam de NAVO stilzwijgend een groot deel van het buitenlands beleid van de EU over.

Maar nu was er iets gebeurd dat minder verwacht werd. Er was een president in Rusland die niet alleen een einde maakte aan de uitbuiting van het land door buitenlandse bedrijven, maar ook de oligarchen van het

land, die zich allemaal met behulp van het Westen de waarden van het land in het kader van de wilde liberalisering op criminele wijze hadden toegeëigend, in hun plaats had gesteld. Of ze betaalden eerlijke belastingen en hielden zich buiten de politiek, Poetin dreigde, of de staat zou ze niet langer tolereren. Zo is het verhaal ontstaan van de "democratische" oligarchen, die Poetin moesten ontvluchten, die in het buitenland als democraten worden geprezen terwijl ze in Rusland als misdadigers worden beschouwd. Tegelijkertijd ontwikkelde het land zich op een dramatische manier.

De economische ontwikkeling heeft Rusland plotseling in staat gesteld om zijn gegronde militaire capaciteiten weer op te bouwen. Dit dient dan als voorwendsel voor de NAVO om vandaag de dag nog verder te upgraden, om de deelnemende landen nog verder te bewegen in de richting van de Russische grens. Wat logischerwijs leidde tot een gevoel van onveiligheid in Rusland, vooral na de verwoestende aanvalsoorlog van de NAVO tegen Joegoslavië. Rusland heeft dit moeten meemaken zonder dat het iets kon doen, wat ongetwijfeld heeft geleid tot een grotere bewapeningsbereidheid in de politiek van het land en onder de bevolking.

Maar de NAVO, meer in het bijzonder, de Verenigde Staten en haar trouwe vazallen wilden meer. En zo kwam de staatsgreep in Kiev in 2014. Richard Sakwa legde uit hoe de NAVO een "veiligheidsdilemma" creëerde. Ik zeg opzettelijk gecreëerd. Toen de NAVO steeds dichterbij de grenzen van Rusland kwam, zogenaamd om meer veiligheid te bieden aan de landen die een nieuw onderdeel van de NAVO waren geworden, ontstond er voor Rusland een gevoel van onveiligheid. Dit gevoel, te verklaren uit de geschiedenis van de NAVO-dreiging tijdens de Koude Oorlog, leidde natuurlijk tot tegenmaatregelen. En toen ze zich realiseerden, verklaarden de hoofdrolspelers van de NAVO: "Zie je, we zeiden dat Rusland gevaarlijk is". Dat bracht de VS, en sinds 3 december 2019 ook de NAVO, ertoe om Rusland, maar ook China, als vijand te definiëren en nog hogere wapenuitgaven te eisen.

De gevolgen van de groei van de NAVO

Iedereen kan zien dat de gekke herbewapeningsprogramma's van de NAVO meer dan defensie als doel hebben. Het wordt nog steeds "militaire insluiting" van Rusland en China genoemd. Maar deze benaming

kan snel veranderen. Het is dan ook niet meer dan logisch dat precies datgene gebeurt wat ooit onder dreiging van de NAVO is gebeurd, namelijk het sluiten van een anti-NAVO-verdedigingspact. Het kader is waarschijnlijk al gecreëerd door de Shanghai Cooperation Organisation (SCO). Lange tijd weigerden de deelnemers zich anti-NAVO te noemen. Maar al in het jaar 2015 was te voorzien hoe plotseling, onder de indruk van de Oekraïense crisis, een dynamiek van gezamenlijke beweging in de gemeenschap ontstond.

Bekijk de grafiek op Wikipedia, die de deelnemende staten en samenwerkende staten laat zien om de organisatie te beoordelen, die in Duitsland sterk onderschat wordt (1).

Momenteel vertegenwoordigt de SCO ongeveer 40 % van de wereldbevolking, met een aantal grote landen in de startblokken die het lidmaatschap aanvragen, waardoor het de grootste regionale organisatie ter wereld is.

Er is nog steeds geen automatische stand-by-clausule in de verdragen opgenomen als een van de landen wordt aangevallen door de NAVO. Maar hoe groter de druk van de NAVO, hoe groter de druk van landen die een beleid willen voeren dat onafhankelijk is van de Verenigde Staten, die hun soevereiniteit willen behouden, maar een deel van hun soevereiniteit willen afstaan aan een defensiepact. De nieuwe blokvorming is dus slechts een kwestie van tijd, waarbij het expansie- en agressiebeleid van de NAVO ongewijzigd blijft. Want de NAVO-landen hebben niet alleen de verklaarde aartsvijanden aangevallen, maar ook de landen waarmee ze ooit geallieerd waren. Of het nu gaat om Irak of zelfs Syrië. En dus kan niemand er zeker van zijn dat sancties, dat een economische oorlog, niet plotseling militair zal worden afgedwongen door een NAVO-land.

Op dit moment is het duidelijk dat de NAVO noch door de VN, noch door het internationaal recht, noch door de mensenrechten kan worden tegengehouden. NAVO-land Turkije voert oorlog tegen Syrië en bezet delen van het land, de VS bezetten andere delen van het land en stelen de olie. Visuele instructie over wat er gebeurt als je militair zwak bent en geconfronteerd wordt met het grootste militaire apparaat in de geschiedenis van de mensheid, de NAVO.

Hoe vermijd je de volgende grote oorlog?

In principe zijn er twee manieren om een grote nieuwe oorlog te voorkomen. De eerste heeft bewezen te werken in de geschiedenis. Het is de Koude Oorlog. Met andere woorden, er zal een nieuw IJzeren Gordijn worden opgericht in het midden van Europa en door de vorming van militaire blokken en gelijktijdige bewapening zullen de landen die zich niet aan het Amerikaanse imperium willen onderwerpen, voldoende afschrikkende mogelijkheden hebben om te voorkomen dat de NAVO aanvallen uitvoert.

Deze oplossing heeft een groot nadeel. Zowel in de NAVO-landen als in het nieuwe anti-NAVO-blok in het oosten vreet het enorme middelen op. Stelt u zich eens voor dat Duitsland de eisen van de voorzitter van de Veiligheidsconferentie van München, Donald Trump en andere oproerkraaiers zou volgen en 4% van het bruto binnenlands product, meer bepaald 50% van de totale overheidsuitgaven, in bewapening zou investeren. De onvermijdelijke gevolgen zullen zijn: beschadigde scholen en wegen (behalve de wegen die naar het oosten leiden natuurlijk), gesloten zwembaden, gesloten ziekenhuizen, gesloten bruggen, slecht en duur onderwijs, bezuinigingen op het sociale beleid, hogere belastingen, vooral op pensioenen en dergelijke.

Maar er is een tweede oplossing. De geleidelijke ontbinding van de NAVO. Ik heb het helemaal niet over een onmiddellijke en volledige ontbinding, maar over een geleidelijke ontwapening en ontbinding die vertrouwen wekt en altijd stappen van de potentiële "tegenstander" met zich meebrengt.

Hier is een voorbeeld van de eerste fase: de terugtrekking van Duitsland en Frankrijk uit de NAVO. In ruil daarvoor aanvaardt de SCO geen nieuwe militaire partners, d.w.z. noch Turkije noch Iran. De kernwapens van de VS verlaten Duitsland, de kernwapens van Frankrijk (de op drie na grootste kernenergie) zijn alleen in Frankrijk gestationeerd. Rusland trekt alle kernwapens achter de Oeral terug.

Op deze of een soortgelijke manier kan een geleidelijke demilitarisering en ontwapening worden overeengekomen. Wat zouden de gevolgen zijn aan de kant van de landen die door de NAVO als "tegenstanders" worden beschouwd?

Nu zou er geen druk meer zijn om samen te bewegen onder een gemeenschappelijke veiligheidsparaplu. Dit zou oude rivaliteit terugbrengen naar de voorgrond. China heeft grote belangstelling voor Aziatische delen

van Rusland, Rusland is weer een concurrent van Iran in de energiesector, Pakistan is verbonden met India door een erfelijke vijandschap die slechts langzaam aan het verdwijnen is. En India en China hebben voortdurend grensconflicten, die onder druk van buitenaf slechts met moeite klein worden gehouden. Met andere woorden, de landen die de NAVO als tegenstanders beschouwt, zouden zich zozeer met zichzelf bezighouden op het gebied van het veiligheidsbeleid dat niemand in de NAVO zou denken dat ze een militaire bedreiging zouden kunnen vormen.

Behalve.... Nu is er een beperking. Als China en Rusland ophouden "vijandelijke staten" te zijn, dan zouden westerse staten steeds meer het idee kunnen opperen om met deze economisch gerichte landen handel te drijven, om steeds meer en meer economisch met hen te verbinden. Dit kan van groot voordeel zijn voor deze landen. Maar niet voor de machten die momenteel de economieën van deze landen besturen. En dat zijn wereldwijd de VS en binnen de EU gedeeltelijk Duitsland.

En hier hebben we de redenen waarom er geen oplossing nr. 2 wordt gevonden. De elites in Duitsland en de VS zijn niet alleen nauw met elkaar verbonden, maar zijn ook uiterst bezorgd om hun economische hegemonie over het Westen niet te verliezen. En daarom zal het Duitse politieke establishment, welke van de zogenaamde "steunende partijen" men ook in aanmerking neemt, altijd de voorkeur geven aan oplossing nummer 1. Want ook al schaadt het de bevolking van het land, het komt ten goede aan degenen die onvoorstelbare winsten halen uit de wapenproductie en degenen die zo onvoorstelbaar veel rijkdom verdienen aan economische hegemonie, d.w.z. de uitbuiting van andere landen, en hun eigen land, dat het bijna onmogelijk is om de nullen te tellen voor de decimale punt.

Onder deze aspecten moet men de recente verklaringen van de minister van Defensie Kramp-Karrenbauer en CDU-leider begrijpen, die zich onderscheidt door opmerkingen in de richting van oplossing 1, een nieuwe Koude Oorlog, en daarmee haar positie als kandidaat voor de erfenis van bondskanselier Angela Merkel duidelijk verbetert.

Jammer eigenlijk. Want afgezien van de massale vernietiging van grondstoffen door bewapening, heeft de massale bewapening, met de confrontatie, altijd te maken met het risico van een oorlog die niet direct "gewild" is. En als men weet dat de VS een automatisch raketverdedigings- en secundair aanvalssysteem

willen opbouwen dat gebaseerd is op "kunstmatige intelligentie", wat in de praktijk betekent dat er een zuiver softwarematige dodemanskring voor de ballistische kernraketten is, kan het alleen maar griezelig worden. En ik, als voormalig projectmanager van de software-industrie, en druk bezig in mijn professionele leven met kwaliteitsborging, hoop dat het systeem pas na mijn dood gewapend zal zijn.

Conclusie

Naar mijn mening is het vooral voor de jongere generatie de moeite waard om zich intensief in te zetten voor de terugtrekking van Duitsland uit de NAVO. Omdat ze vooral te lijden zullen hebben onder het "verbranden" van publieke middelen voor bommen, tanks, gevechtsvliegtuigen... en nu ook de militarisering van het universum. En het midden van de bourgeoisie zal als hoofdbetaler worden geraadpleegd. Door het nulrentebeleid en de financiële crisis verdwijnen erfenissen en spaargelden, dalen de lonen en salarissen, dalen de sociale uitkeringen, de "eigen verantwoordelijkheid" vereist steeds meer "persoonlijke bijdragen" voor studies, in geval van ziekte of ouderdom. Tegelijkertijd blijven de spanningen en het oorlogsgevaar als gevolg van het krankzinnige pantser toenemen.

De klimaatcrisis zal dan slechts een secundair probleem zijn. En als de helft van de overheidsuitgaven wordt besteed aan bewapening, ook al weten we dat bewapening de grootste moordenaar op het gebied van klimaat en milieu is, dan zal elke retoriek van de heersers over de klimaatcrisis en de bescherming van het milieu aan de kaak worden gesteld als een belachelijke farce.

Bron:

1. https://de.wikipedia.org/wiki/Datei:SCO_2017.svg

+++

Met dank aan de auteur voor het recht om het artikel te publiceren.

+++

Beeldbron: [Drop of Light](#)/Shutterstock

+++

KenFM streeft naar een breed spectrum aan meningen. Opiniëartikelen en gastbijdragen hoeven het redactionele standpunt niet weer te geven.

+++

Vind je ons programma leuk? Informatie over de ondersteuningsopties vindt u hier:
<https://kenfm.de/support/kenfm-unterstuetzen/>

+++

Nu kunt u ons ook ondersteunen met Bitcoins.



BitCoin Adres: 18FpEnH1Dh83GXXGpRNqSoW5TL1z1z1PZgZgZK